

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/150/2024
Identifikačné číslo spisu:	1420202865
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1420202865.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. O. H. H., narodeného XX. M. XXXX, N., L. XXXX/X, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, IČO: 00 151 866, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B4-40C/34/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2024 sp. zn. 7Co/80/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 40C/34/2020-233 z 30. marca 2023 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 3 000 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 20 000 eur zamietol; žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. b) bod 1., § 5 ods. 1 a 3, § 6 ods. 1 až 3, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Žalobným návrhom sa žalobca v spore domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa policajného zboru, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „PZ SR“) v Bratislave IV, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 z 8. októbra 2018, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 19. marca 2019, proti ktorému podal žalobca sťažnosť, na základe ktorej bolo uznesením okresnej prokuratúry uvedené uznesenie v časti výroku o vznesení obvinenia proti žalobcovi zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Následne uznesením Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave I, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 zo 6. augusta 2019 bolo trestné stíhanie žalobcu pre prečin zanedbania povinnej výživy zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, čo svedčilo o tom, že napadnuté uznesenie v časti výroku o vznesení

obvinenia bolo nezákonné. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania preto súd prvej inštancie považoval za splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

1.2. K nároku na náhradu škody uplatnenej v sume 3 000 eur, spočívajúcej v odňatí osobného ohodnotenia zamestnávateľom žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že uvedené opatrenie zamestnávateľa žalobcu bolo reakciou na žiadosť vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave IV, doručenej zamestnávateľovi žalobcu dňa 28. mája 2018 o podanie správy na žalobcu, týkajúcu sa údajov v rozsahu pracovnej pozície žalobcu, priemernej výšky jeho mesačného príjmu a údajov o vykonávaných zrážkach z jeho mzdy. Nezákonné rozhodnutie, z titulu ktorého si žalobca v konaní uplatnil náhradu škody, bolo vydané až dňa 8. októbra 2018, teda viac ako štyri mesiace po tom, ako bola zamestnávateľovi žalobcu doručená žiadosť vyšetrovateľky o podanie správy na žalobcu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru o neexistencii akákoľvek príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou spočívajúcou v odňatí osobného ohodnotenia žalobcu. Zároveň poukázal na to, že reakcia zamestnávateľa žalobcu na uvedenú žiadosť vyšetrovateľky v podobe odňatia osobného ohodnotenia nemala nič spoločné so vznesením obvinenia voči žalobcovi, keďže v čase odňatia osobného ohodnotenia zamestnávateľom žalobcu nebolo voči žalobcovi vydané žiadne uznesenie o vznesení obvinenia. Ďalej dôvodil tým, že vyšetrovateľka žiadala zamestnávateľa žalobcu o podanie takmer identickej správy na žalobcu aj žiadosťou z 15. mája 2019, na ktorú reagoval zamestnávateľ žalobcu listom z 24. mája 2019, v ktorom okrem pracovnej pozície a príjmu žalobcu k osobe žalobcu výslovne uviedol, že vykonáva všetky úkony týkajúce sa exekučnej činnosti, je pracovitý a iniciatívny, všetky zverené úlohy plní profesionálne, svedomito a spoľahlivo, je nekonfliktný, disciplinovaný a má dobré vzťahy s ostatnými spolupracovníkmi, pravidelne sa zúčastňuje školení za účelom rozšírenia obzoru v oblasti exekúcie, tieto poznatky následne využíva v praxi, počas trvania pracovného pomeru neprišlo z jeho strany k žiadnemu porušeniu pracovnej disciplíny.

1.3. V súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur, súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. skonštatoval, že bez ohľadu na to, že žalobca v konaní nepreukázal ním tvrdenú nemajetkovú ujmu, ním požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy, ani akákoľvek iná materiálna satisfakcia neprichádzala v posudzovanej veci do úvahy. Vychádzal pritom z tvrdenia žalobcu, že v minulosti bol už 15-krát krivo obvinený, ale ani raz nebol uznaný za vinného. Z vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave IV, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol rozsudkom Obvodného súdu Bratislava IV z 21. novembra 1994, sp. zn. 2T 68/94 uznaný za vinného z trestného činu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 249 ods. 1, § 238 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody podmienene na 8 mesiacov so skúšobnou dobou do 21. januára 1996. Žalobca sa tiež nachádzal vo výkone väzby na základe rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 20/04 pre § 148a ods. 4, § 235 ods. 2 písm. a, § 185a ods. 1 Trestného zákona od 12. marca 2004 do 11. marca 2005, a ďalej na základe rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp. zn. 0Tp/194/2016 z 24. júna 2016 pre § 276 ods. 1, § 276 ods. 2 písm. c, § 276 ods. 4, § 277a ods. 1, § 277a ods. 2 písm. c, § 277a ods. 3 Trestného zákona od 19. mája 2016 do 27. septembra 2016. Nadväzujúc na uvedené, súd prvej inštancie podotkol, že v minulosti bol žalobca trestne stíhaný za oveľa závažnejšie trestné činy, ako je prečin zanedbania povinnej výživy, pričom za rovnaký trestný čin (prečin zanedbania povinnej výživy) bol v minulosti trestne stíhaný (uznesením Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave IV, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 z 15. mája 2018, ktoré bolo zrušené uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV, č. k. 1 Pv 249/18/1104-4 z 21. mája 2018, teda žalobca bol obvinený 6 dní) s tým, že uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV, č. k. Pv 587/10-25 z 29. decembra 2011 bolo trestné stíhanie žalobcu vedené povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Ružinov - východ pod ČVS: ORP-1786/RV-B2-2011 pre rovnaký prečin zanedbania povinnej výživy zastavené. K uvedenému trestnému stíhaniu žalobcu uviedol, že sa vtedy nad to povzniesol a zastavením konania veci viac neprispeval žiadny význam. Uvedené tvrdenie do značnej miery spochybňovalo žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ako následok sporného uznesenia o vznesení obvinenia z 8. októbra 2018. Následne súd prvej inštancie poznamenal, že osoba žalobcu bola v minulosti a aj v súčasnosti stále je predmetom verejného záujmu a zvýšeného záujmu médií, o čom svedčia verejne dostupné medializované články, pričom ide o skutočnosti všeobecne známe. Zastával názor, že vzhľadom na uvedené

skutočnosti, ako aj osobu žalobcu a jeho doterajší život v danom prípade neprichádzala do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca zároveň v konaní nepreukázal, že tvrdené následky boli dôsledkom práve napadnutého nezákonného rozhodnutia, pričom bol obvinený iba pomerne krátky čas (cca 7 týždňov). Za podstatné považoval aj skutočnosť, že predsúdne konanie (vyšetrovanie) bolo neverejné, pričom uznesenie o vznesení obvinenia sa doručuje iba obvinenému a prokurátorovi, teda ak by žalobcom popisované následky v práci a v súkromí aj skutočne nastali, bolo otázne, odkiaľ mali tieto osoby vedomosť o vznesení obvinenia voči žalobcovi. Opätovne poukázal na list zamestnávateľa žalobcu z 24. mája 2019, ktorým bolo žalobcom tvrdené zhoršenie vzťahov v práci v dôsledku sporného rozhodnutia o vznesení obvinenia vyvrátené.

1.4. K návrhu na vykonanie dôkazov výsluchom svedkov, súd prvej inštancie poznamenal, že i napriek odročeniu pojednávania z dôvodu vyšpecifikovania navrhnutých svedkov, žalobca do ďalšieho pojednávania návrh nedoplnil, ani neoznámil súdu žiadne závažné dôvody, ktoré mu bránili v splnení si jeho povinnosti zabezpečiť navrhnutých svedkov na pojednávanie za účelom ich výsluchu, nepožiadaval súd o ich predvolanie, neoznámil súdu meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia navrhnutých svedkov, adresu, z ktorej možno svedkov predvolať, a neoznačil skutočnosti, ktoré mali byť výsluchom svedkov preukázané. Až na pojednávaní konanom dňa 30. marca 2023 žalobca trval na predvolaní navrhnutých svedkov, preto súd prvej inštancie konštatoval nesplnenie podmienok na predvolanie navrhnutých svedkov zo strany súdu v zmysle § 197 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), zároveň v prípade, ak by súd aj chcel vyhovieť návrhu žalobcu na predvolanie navrhnutých svedkov, muselo by dôjsť k odročeniu pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, čo by bolo v rozpore s § 153 CSP upravujúcim sudcovskú koncentráciu konania, ako aj v rozpore s hospodárnosťou konania. Navyše súd prvej inštancie výsluch navrhnutých svedkov nepovažoval ani za potrebný. K výsluchu zamestnávateľa a kolegyne žalobcu z práce, žalobca uviedol, že ich navrhol vypočuť nielen k tomu, že došlo k odňatiu osobného ohodnotenia, ale aj kvôli tomuto prípadu prišiel de facto o zamestnanie. Odňatie osobného ohodnotenia žalobcu nebolo v konaní sporné a pokiaľ išlo o skutočnosť, že uvedení svedkovia poznali žalobcu a vedeli popísať aj jeho rodinné vzťahy, tak o rodinných vzťahoch žalobcu mohli mať bezprostrednú a priamu vedomosť iba osoby z rodinného prostredia žalobcu. K návrhu na výsluch vyšetrovateľiek žalobca nešpecifikoval dôvod ich vypočutia, pričom všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa trestného stíhania žalobcu vyplývali z vyšetrovacieho spisu, s obsahom ktorým súd vykonal dokazovanie. Rovnako ani výsluch prokurátorky, ktorá mala odmietnuť sťažnosť žalobcu, ktorú žalobca nešpecifikoval, súd prvej inštancie taktiež nepovažoval za potrebný, keďže vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom vyšetrovacieho spisu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 CSP a v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. júna 2024 sp. zn. 7Co/80/2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia. Zároveň sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Na doplnenie a k odvolacím námietkam pri posudzovaní nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia zdôraznil, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Z uvedeného dôvodu je preto uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia potrebné považovať za nezákonné. V konaní neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by tento záver spochybňovali, preto skonštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie o splnení tohto predpokladu. S odkazom na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnený pod R 37/2014 (sp. zn. 4MCdo/15/2009), podľa ktorého má zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že sa nepotvrdilo spáchanie trestného činu obvineným, rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ako aj na právny názor vyplývajúci z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 320/2016, v zmysle ktorého nárok na náhradu škody vzniká v prípade, ak trestné stíhanie neskončilo odsúdením, pričom rozhodujúcim kritériom zákonnosti jeho začatia je výsledok trestného konania. Zastavenie trestného stíhania pre neexistenciu trestného činu znamená, že pôvodné rozhodnutie o vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné, a to aj bez jeho formálneho zrušenia. V prípade zastavenia trestného stíhania

alebo oslobodenia spod obžaloby nárok na náhradu škody sa posudzuje ako nárok z nezákonného rozhodnutia. K nároku na náhradu majetkovej škody v sume 3 000 eur sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o absencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že k odňatiu osobného ohodnotenia vo výške 3 000 eur zamestnávateľom žalobcu, došlo pred vydaním žalobcom označeného nezákonného rozhodnutia. Napokon žalobca v odvolaní vo vzťahu k uvedenému záveru súdu prvej inštancie neargumentoval žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami.

2.2. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000 eur uviedol, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch by malo v zásade nastať iba v prípadoch závažného následku na poškodenom so značnou intenzitou zásahu do jeho práv, pričom dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním týchto skutočností spočíva na žalobcovi. Skonštatoval, že v danom prípade žalobca nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V súvislosti s námietkou, že v konkrétnom prípade nebolo možné obmedziť alebo vylúčiť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, odvolací súd dal do pozornosti, že súd prvej inštancie vylúčil možnosť priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi s ohľadom na konkrétne okolnosti danej veci, a to predovšetkým vzhľadom na osobu žalobcu a jeho doterajší život. Zo zistených skutkových okolností vyplynulo, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný, nachádzal sa vo výkone väzby, v jednom prípade bol právoplatne uznaný za vinného, vo veci predchádzajúceho trestného stíhania pre prečin zanedbania povinnej výživy sa nad tým povzniesol a zastavením konania viac vecí neprípisoval žiadny význam, zamestnávateľ vykonal pre účely trestného konania vo vzťahu k žalobcovi pozitívne hodnotenie jeho osoby ako zamestnanca. Podstatnou skutočnosťou pre nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy bolo nepreukázanie jej vzniku, keď žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Podľa názoru odvolacieho súdu si žalobca v rámci dokazovania nesplnil povinnosti vyplývajúce mu z § 197 CSP. Žalobca síce navrhol vypočutie svedkov, nezabezpečil však ich prítomnosť na pojednávaní a ani nepožiadal súd o ich predvolanie. Zároveň neoznačil svedkov v súlade s § 197 ods. 2 CSP a neoznačil skutočnosti, ktoré mali byť výsluchom svedka preukázané. Súd prvej inštancie preto správne nevykonal žalobcom navrhnuté dokazovanie, a to aj s ohľadom na zásadu koncentrácie a hospodárnosti konania a s ohľadom na neúčelnosť navrhovaného dokazovania (výsluchom vyšetrovateľiek a prokurátorky). K námietke týkajúcej sa znemožnenia práva záverečnej reči, súd prvej inštancie vyzval sporové strany na prednesenie záverečných rečí, t. j., aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, čím si splnil svoju zákonnú povinnosť. Ak strana sporu nevyužila svoje právo, súd prvej inštancie mohol pokračovať v procesnom postupe, vyhlásiť dokazovanie za skončené a vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania, zároveň ani neuviedol žiadne dôležité dôvody, pre ktoré nemohol predniesť záverečnú reč, resp. ju mal predložiť v písomnej forme, čím by nutne došlo k odročeniu pojednávania. Postup súdu prvej inštancie bol v súlade s požiadavkou na zachovanie hospodárnosti konania, ako aj odvolací súd podotkol, že procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu. Napadnuté rozhodnutie považoval za dostatočne, riadne a logicky odôvodnené v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 CSP, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a vec správne právne posúdil. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanoveniami § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že súdy v danej veci bez náležitého zistenia skutkového stavu, svojím postupom mu odňali možnosť konať pred súdom a porušili jeho právo na spravodlivý súdny proces. Sám súd prvej inštancie konštatoval, že bolo zasiahnuté do práv žalobcu nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, avšak bez ďalšieho ustálenia skutkového stavu žalobu zamietol. Vo vzťahu ku konštatovaniu súdov, že vzhľadom na osobu žalobcu a jeho doterajší život neprichádzala náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vôbec do úvahy považoval za arbitrárne, ktorý záver vyznel zaujato. Napadnuté nezákonné rozhodnutie a konanie štátnych orgánov, ktoré mu predchádzalo zasiahlo v značnej miere do osobného a profesijného života

žalobcu. Rovnako záver súdov týkajúci sa dĺžky obvinenia v rozsahu cca 7 týždňov, ktorý vyhodnotili ako krátky časový úsek, považoval za nepreskúmateľný a svojvoľný. Dôvodil, že v pozícii krivo obvineného človeka doba 7 týždňov je doba, počas ktorej nezákonné rozhodnutie štátneho orgánu spôsobí nezvratiteľné zásahy a škodu v živote kohokoľvek. Podotkol, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možné považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený pri jeho uplatnení v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza v takomto prípade k stavu, kedy sa mu postupom súdu odníma možnosť konať pred súdom, porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Ďalej namietal, že súd nevykonával navrhované dôkazy výsluchom označených svedkov, pričom bolo povinnosťou súdu vykonať potrebné dokazovanie na účely dôsledného zistenia veci a dôvody, prečo súd nevykonával navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov boli nedostatočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Trval na tom, že navrhované vykonanie dokazovania, ktoré súd neuskutočnil, predstavovalo dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať rozhodujúce skutočnosti, a to dôvodnosť výšky uplatňovanej škody, ako aj príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/10/2021, 4Cdo 100/2018, 5Cdo 202/2018 a rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 165/2002, II. ÚS 136/2002, II. ÚS 42/2001, II. ÚS 168/2019. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu a považovala jeho rozsudok za vecne a právne správny, ako aj riadne odôvodnený. Odvolací súd správne aplikoval právne predpisy, dostatočne sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami a jeho rozhodnutie spĺňalo podmienku preskúmateľnosti. Bola toho názoru, že žalobca nepreukázal existenciu dovolacieho dôvodu, preto dovolanie je neprípustné a nedôvodné. Žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných podmienok na priznanie nároku na náhradu škody, ani nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k existencii ujmy a jej výšky. Žalovaná sa nestotožnila s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, keďže zo spisu nevyplynulo, že by žalobcovi bolo znemožnené uplatňovanie procesných práv. Rovnako žalobca dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, konkrétne neodôvodnil. Podľa žalovanej bolo dovolanie založené najmä na námietkach voči nevykonanému dokazovaniu, pričom žalobca nepreukázal existenciu skutočnej škody, ani príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Žalobca sa zároveň nevenoval preukazovaniu nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti poukázala na to, že odvolací súd sa podrobne zaoberal všetkými relevantnými otázkami a jeho stotožnenie sa s názorom súdu prvej inštancie nepredstavuje dovolací dôvod, pričom rozhodnutie v neprospech žalobcu nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Vo vzťahu ku skutočnej škode žalovaná zdôraznila absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a tvrdenou škodou, keďže k odňatiu osobného ohodnotenia došlo ešte pred vznesením obvinenia. Stotožnila sa aj so závermi odvolacieho súdu o správnosti nevykonania navrhovaných dôkazov, keďže žalobca nesplnil svoje povinnosti pri označení a zabezpečení svedkov. Súd prvej inštancie preto postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti a koncentrácie konania. Na záver dodala, že zo spisového materiálu vyplýva, že žalobcovi nebolo v konaní bránené v uplatňovaní jeho práv, preto neunesenie dôkazného bremena nemôže byť považované za porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Na základe uvedeného považovala dovolanie za nedôvodné a navrhla ho zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal hodnotenie dôkazov, nevykonanie navrhnutých dôkazov vo vzťahu preukázaniu okolností rozhodných pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

14. K namietanej nespreskúmateľnosti dovolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že odvolací súd sa dôsledne, riadne a presvedčivo vysporiadal s podstatnými uplatnenými námietkami žalobcom v konaní. V prvom rade v zhode so záverom súdu prvej inštancie skonštatoval nesplnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu a to vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím. Otázka splnenia prvého predpokladu zodpovednosti a to nezákonné rozhodnutie, ktorým v danom prípade bolo uznesenie Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave IV, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 z 15. mája 2018 a z 8.

októbra 2018, ktorým bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Na základe podanej sťažnosti obvineným bolo uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1Pv 249/18/1104- 37 zo 7. mája 2018 v časti výroku o vznesení obvinenia proti žalobcovi zrušené a vrátené vyšetrovateľovi na ďalšie konanie. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV, č. k. 1 Pv 249/18/1104-4 z 21. mája 2018 bolo uznesenie o vznesení obvinenia a o začatí trestného stíhania zrušené ako nezákonné a neopodstatnené. Následne uznesením Okresného riaditeľstva PZ SR v Bratislave I, ČVS: ORP-288/2-VYS-B4-2018 zo 6. augusta 2019 bolo trestné stíhanie žalobcu pre prečin zanedbania povinnej výživy zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z titulu materiálnej škody si žalobca uplatnil sumu 3 000 eur, ktorá mu vznikla v dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o odňatí osobného ohodnotenia žalobcovi, vydanému pred vznesením obvinenia. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000 eur odvolací súd na doplnenie akcentoval, že zhodnotením tvrdených skutkových okolností žalobcom, ako aj oboznámením sa s obsahom vyšetrovacieho spisu, dĺžky trvania trestného konania, okolností súvisiacich s predchádzajúcim trestným stíhaním, s prihliadnutím na osobu žalobcu, ktorý je predmetom verejného záujmu a zvýšeného záujmu médií, o čom svedčia verejne dostupné medializované články, ktoré skutočnosti sú všeobecne známe, uplatnený nárok nie je dôvodný. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom bola preto žaloba zamietnutá.

15. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu uvedené v bodoch 12. až 22. v spojení s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie chápaných v organickej jednote (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými námietkami odvolacím súdom možno preto považovať za dostatočné aj v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.). Z uvedených dôvodov namietaná nepreskúmateľnosť, či nevysporiadanie sa s uplatnenými námietkami nie je dôvodná, preto z procesného postupu odvolacieho súdu existenciu vady zmätočnosti nemožno vyvodiť.

16. Pre záver o zodpovednosti štátu za škodu z titulu objektívnej zodpovednosti sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú v danom prípade nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Nesplnenie jednej z nich má za následok zamietnutie žalobného návrhu bez ďalšieho vecného posudzovania jeho (ne)dôvodnosti. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy obdobne ako práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci je nevyhnutné súčasné splnenie troch základných predpokladov, v prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce.

17. K namietanému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu.

Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

18. V danom prípade sa sudy nižších inšancií náležite vysporiadali s nevyhovením návrhov na vykonanie dôkazov v bode 14. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a v bode 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z obsahu ktorého je nepochybné, že navrhnuté dôkazy vyhodnotili ako nepotrebné pre rozhodnutie vo veci samej, v súlade so zásadou hospodárnosti konania, sudcovskou koncentráciou konania v zmysle § 153 CSP, ako aj z dôvodu nesplnenia povinnosti sporovej strany vyplývajúcej jej z ustanovenia § 197 ods. 2 CSP. Uvedený procesný postup súdov nižšej inštancie je v súlade s § 185 ods. 1 CSP, z ktorého existenciu vadu zmätočnosti nemožno vyvodíť. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Rozsah vykonaného dokazovania, ako aj následné zhodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, zodpovedá záverom o nepreukázaní všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu.

19. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inšancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmvanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

20. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne, dostatočne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993; II. ÚS 410/06).

21. V súlade s touto judikatúrou ústavného súdu najvyšší súd ustálene rozhoduje. Napr. v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 7Cdo/205/2019 vyslovil, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch a dôkazoch rozhodnúť, ale

tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

22. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

23. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. Rovnako EŠLP stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

25. Vzhľadom na uvedené dôvody, dovolací súd konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil existenciu vady zmätočnosti, zakladajúcu porušenie procesných práv žalobcu, preto prípustnosť dovolania uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP nie je daná, čím je daný dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolane prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

28. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť

tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

29. Dovolací súd posudzujúc prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods.1 CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019), konštatuje, že dovolateľ uplatnený dovolací dôvod nevymedzil v súlade s náležitosťami vplyvujúcimi z § 432 CSP. Povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, je potrebné vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, ako aj uviesť v čom namietaná nesprávnosť právneho posúdenia spočíva. V zmysle judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019, II. ÚS 580/2021, III. ÚS 61/2022), dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania aplikujúc materiálny prístup, musí vyabstrahovať posúdením dovolania podľa obsahu právnú otázku a následne posúdiť, či na riešení uvedenej otázky spočívalo napadnuté rozhodnutie, alebo či ide o otázku, ktorú možno podradiť pod ustanovenie § 421 písm. a) až písm. c) CSP. Ide predovšetkým o nachádzanie prieniku medzi požiadavkou na autentické porozumenie dovolania, jeho obsahu ako celku a požiadavkou na nedotváranie veci na úkor procesnej strany. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Na druhej strane však nie prípustný spôsob vyabstrahovania právnej otázky z dovolania, ktorá z neho ani nevyplýva, ani ju z dovolania ako celku nemožno vyvodiť, čo podľa názoru ústavného súdu predstavuje svojvôľu pri nachádzaní právnej otázky a extrémne vybočenie z pravidiel dovolacieho konania (II. ÚS 291/2021).

30. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd odmietol dovolanie uplatnené podľa § 421 ods. 1 CSP v súlade s § 447 písm. f) CSP z dôvodu jeho nevymedzenia spôsobom uvedeným v § 432 CSP.

31. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu proti žalobcovi v plno rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.